DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 18 januari 2001 *

I mål C-448/99,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av M. Nolin, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Storhertigdömet Luxemburg, företrätt av P. Steinmetz, i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om fastställelse av att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 97/13/EG av den 10 april 1997 om gemensamma ramar för allmän auktorisation och individuella tillstånd på teletjänstområdet (EGT L 117, s. 15) genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 8.3 och 9.2 i nämnda direktiv,

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. La Pergola samt domarna M. Wathelet, D.A.O. Edward, P. Jann och L. Sevón (referent),

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 21 september 2000 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 25 november 1999, med stöd av artikel 226 EG väckt talan om fastställelse av att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 97/13/EG av den 10 april 1997 om gemensamma ramar för allmän auktorisation och individuella tillstånd på teletjänstområdet (EGT L 117, s. 15, nedan kallat direktivet) genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 8.3 och 9.2 i direktivet.

2 Enligt artikel 1.1 i direktivet gäller direktivet förfaranden i samband med beviljande av auktorisation i syfte att tillhandahålla teletjänster.

3 Enligt artikel 3.3 i direktivet kan dessa tjänster tillhandahållas antingen utan auktorisation eller på grundval av allmän auktorisation som vid behov kan kompletteras med rättigheter och skyldigheter enligt vilka en individuell bedömning av ansökningarna krävs och vilka ger upphov till individuella tillstånd.

4 I artikel 8.3 i direktivet föreskrivs följande:

"Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 20 skall medlemsstaterna säkerställa att information om de villkor som kommer att knytas till individuella tillstånd offentliggörs på lämpligt sätt så att den blir lätt tillgänglig. En hänvisning till offentliggörandet av den informationen skall göras i den berörda medlemsstatens nationella officiella tidning samt i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*."

5 I artikel 9.2 i direktivet föreskrivs följande:

"Om en medlemsstat har för avsikt att bevilja individuella tillstånd

— skall den bevilja individuella tillstånd genom öppna, icke-diskriminerande och genomblickbara förfaranden och i detta syfte behandla alla sökande lika, utom när det finns sakliga skäl för olika behandling,

och

— fastställa rimliga tidsfrister; den skall bl.a. underrätta den sökande om beslut snarast möjligt, dock senast sex veckor efter det att ansökningen togs emot. I de bestämmelser som antas för att genomföra detta direktiv får medlemsstaterna i sakligt motiverade fall, som är särskilt fastställda i dessa bestämmelser, förlänga denna tidsfrist upp till högst fyra månader. Medlemsstaterna får när det rör sig om allmän inbjudan ytterligare förlänga denna tidsfrist upp till fyra månader. Dessa tidsfrister skall inte påverka tillämpliga internationella avtal om internationella frekvenser och satellitsamordning."

6 Enligt artikel 25 första stycket i direktivet skulle medlemsstaterna senast den 31 december 1997 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv och genast underrätta kommissionen om detta.

7 De luxemburgska myndigheterna underrättade kommissionen om ett antal nationella författningar och förslag till sådana författningar som antagits för att införliva direktivet med nationell rätt. Efter att ha analyserat dessa författningstexter ansåg kommissionen dels att vissa bestämmelser däri var oförenliga med direktivet, dels att det återstod åtgärder att vidta för att säkerställa ett fullständigt införlivande av direktivet. Följaktligen sände kommissionen, genom en skrivelse av den 24 juli 1998, en formell underrättelse till Storhertigdömet Luxemburg och uppmanade denna stat att inkomma med ett yttrande inom två månader.

8 De luxemburgska myndigheterna inkom genom skrivelse av den 18 september 1998 med ett yttrande. Kommissionen ansåg att samtliga anmärkningar i den formella underrättelsen inte besvarats i yttrandet, varför den, genom skrivelse av den 8 februari 1999, riktade ett motiverat yttrande till Storhertigdömet

Luxemburg och uppmanade denna stat att inom två månader från delgivningen av det motiverade yttrandet vidta de nödvändiga åtgärderna.

9 De luxemburgska myndigheterna svarade genom skrivelse av den 13 april 1999 på det motiverade yttrandet. Eftersom kommissionen ansåg att direktivet fortfarande inte införlivats på ett tillfredsställande sätt, beslutade den emellertid att väcka förevarande talan.

10 Kommissionen har åberopat två anmärkningar mot Storhertigdömet Luxemburg.

11 För det första har kommissionen gjort gällande att artikel 8.3 i direktivet inte införlivats till fullo och att det återstår att anta och offentliggöra en storhertiglig förordning om fastställande av specifikationskraven för drift av en personsökningstjänst, såsom föreskrivs i artikel 7.2 e i den luxemburgska lagen av den 21 mars 1997 om telekommunikation (*Memorial* A 1997, s. 761). Kommissionen har i detta avseende åberopat domen av den 18 december 1997 i mål C-263/96, kommissionen mot Belgien, REG 1997, s. I-7453, punkt 26, enligt vilken en nationell lag, som inte innehåller någon materiell bestämmelse om införlivande av ett direktiv, utan endast innebär att en myndighet bemyndigas att senare anta nödvändiga materiella bestämmelser, inte kan anses innebära att direktivet införlivats på ett sätt som är fullständigt och precist.

12 I sitt försvar har Storhertigdömet Luxemburg gjort gällande att ett förslag till storhertiglig förordning om fastställande av nämnda villkor överlämnades den 7 december 1999 till Conseil d'État för yttrande. Kommissionen underrättades om detta förslag i början av december 1999.

13 Denna text är inte slutlig och domstolen konstaterar därför att artikel 8.3 i direktivet inte fullständigt införlivats med inhemsk rätt, eftersom det inte finns

någon författningstext om fastställande av specifikationskraven för drift av en personsökningstjänst eller, i vart fall, eftersom en sådan författningstext inte antagits inom den i det motiverade yttrandet föreskrivna fristen.

14 Kommissionens talan skall således bifallas vad avser nämnda bestämmelse i direktivet.

15 Kommissionen anser för det andra att Storhertigdömet Luxemburg på ett felaktigt sätt införlivat skyldigheten i artikel 9.2 andra strecksatsen i direktivet, eftersom den i den nationella lagstiftningen föreskrivna tidsfristen för slutlig tilldelning av tillstånd överstiger tidsfristen om sex veckor som anges i nämnda bestämmelse. Enligt direktivet skall sökanden underrättas om beslutet huruvida han har beviljats tillstånd eller ej. Det rör sig om ett verkställbart beslut, enligt vilket sökanden tillerkänns en rättighet eller vilket innebär ett avslag på en ansökan om en sådan rättighet. En annan tolkning skulle beröva bestämmelserna om tidsfrister för tilldelning deras ändamålsenliga verkan. Att en sökande efter sex veckor får ett förslag till tillstånd eller ett förslag till avslag motsvarar således inte ett beslut i den mening som avses i direktivet. Kommissionen har klargjort att förfarandet — såsom det regleras enligt luxemburgsk rätt — innebär att tidsfristen för att bevilja tillstånd uppgår till tre och en halv månad eller mer.

16 Storhertigdömet Luxemburg har hävdat att artikel 5 i den storhertigliga förordningen av den 2 juli 1998 till fullo överensstämmer med direktivet. Storhertigdömet Luxemburg anser att artikel 9.2 i direktivet skall tolkas på så sätt att den inte innebär att sökanden skall erhålla ett slutligt tillstånd, utan att han — senast sex veckor efter det att handläggande myndighet erhållit hans ansökan — skall underrättas av denna myndighet om utgången beträffande ansökan. Storhertigdömet Luxemburg har dragit den slutsatsen att sökanden genom den luxemburgska lagstiftningen garanteras få information om utgången beträffande sin

ansökan inom en tidsfrist som inte överstiger de sex veckor som fastställts i artikel 9.2 i direktivet.

17 Domstolen konstaterar i detta avseende att artikel 9.2 andra strecksatsen i direktivet — enligt vilken medlemsstaten skall "fastställa rimliga tidsfrister" — på ett tydligt sätt återspeglar gemenskapslagstiftarens vilja att begränsa den tid som medlemsstaterna har för att undersöka ansökningarna om individuella tillstånd.

18 I punkt 17 i ingressen till direktivet preciseras nämligen att "de nationella regleringsmyndigheterna [bör] försöka förkorta tidsfristerna för besluten om att bevilja individuella tillstånd... som svar på kommersiella behov".

19 Av artikel 9.2 i direktivet framgår att medlemsstaten skall underrätta sökanden om sitt beslut inom en tidsfrist på högst sex veckor. Kravet som uppställs i direktivet på att de behöriga myndigheterna skall fatta ett snabbt beslut samt det förhållandet att det inte anges att beslutet eventuellt skulle vara provisoriskt motiverar att artikel 9.2 andra strecksatsen tolkas på så sätt att de beslut som skall fattas inom den fastställda tidsfristen skall vara slutliga. Enligt luxemburgsk rätt är detta emellertid inte fallet.

20 Mot bakgrund av ovanstående finner domstolen att kommissionens talan skall bifallas vad avser nämnda bestämmelse i direktivet.

21 Det finns således anledning att fastställa att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 8.3 och 9.2 i direktivet.

Rättegångskostnader

22 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Storhertigdömet Luxemburg skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Storhertigdömet Luxemburg har tappat målet, skall denna stat ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

1) **Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 97/13/EG av den**

10 april 1997 om gemensamma ramar för allmän auktorisation och individuella tillstånd på teletjänstområdet genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 8.3 och 9.2 i direktivet.

2) Storhertigdömet Luxemburg skall ersätta rättegångskostnaderna.

La Pergola Wathelet Edward

Jann Sevón

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 18 januari 2001.

R. Grass

Justitiesekreterare

A. La Pergola

Ordförande på femte avdelningen